

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DRAGOȘ PĂTRARU

**UNDE
NU-I CAP,
VAI DE
POPOARE!**

STAREA NAȚIEI

Texte de DRAGOȘ PĂTRARU și MIHAI RADU

Ilustrații de MARDALE

Cuprins

Starea nației – instrucțiuni de folosire 5

Politică și hoție

Când ne ceartă hoții13

Îndrăznește să crezi în PSD!.....15

Limba de lemn și mintea de lemn 16

Declarație pe propria răspundere..... 17

Amuz în serviciu 18

Corupția cu amănuntul și corupția angro..... 19

Instigare la dialog 20

Morții nu fură 22

Ce-am învățat noi de la 201624

Sună ocupat la americani?..... 25

Stați liniștiți, vi s-a părut!.....26

Victore, Traiane, deci nu!28

Alegeri libere, acum și la negru.....29

Două kile de principii, vă rog!.....30

Galeria salvează România! 32
 Fundurile europene 33
 Oare va rezista România la cinste? 36
 Conserve de politicieni 38
 Să facem și noi un stat. Mic, din chirpici,
 dar să-l facem 39
 Statistica nu ține de foame 40
 Mai ușor cu îndrăgosteala de oameni 42
 Răul cel mai mic se face mare 44
 Cei mai buni înălbitori în politică 45
 Haos penal și de procedură penală 46
 Ură-n gură 47

Viața pe Terra

Piață liberă să fie, dar să știm și noi 49
 E și problema noastră,
 nu doar a femeilor din Polonia 52
 Acum trebuie să reparăm și Uniunea
 Europeană 53
 În timp ce noi ne certăm, unii ne fură 54
 Terorism de internet 56
 Moare Pământul sub noi 57
 Proiect de UE 58
 Inteligența de pe Facebook și prostia din lume 59
 E vremea gardurilor 61
 Armata e cu noi. Și pe lângă noi 63

Hă-hă, ce proști sunt ăștia!
 Și ce deștepți suntem noi! 64
 Cei obscen de bogați 65
 E ziua săracilor. Adică a noastră 66
 Fericirea pe înțelesul celor triști 68
 Fă ce vrei, dar la tine acasă și pe pielea ta! 69
 Programul „Covrigul și apa” 70
 Bucurie cu forța 71
 Balenele din capul nostru 73
 Vremuri bune pentru eroi 74
 Pufuleți cu margarină 75
 Sfântul profit 76
 Banii sunt pentru fraieri, noi vrem muncă! 78
 La loc comanda 79
 Avem o datorie: să nu facem datorii 81
 Când statul e prost 82
 Doar regele ne mai salvează. Regele Hagi! 83
 Sfântul deficit 84

România, pământ românesc

Când barbaria se numește România 87
 Ce mă enervează de Ziua Națională 89
 De ce iubim românii? 90
 Dosarul loviturii de stat când se deschide? 91
 Ce treabă avem noi cu Ziua Educației? 93
 În sfârșit, suntem mulți! 94

Cei mulți și cei puțini.....	96
Despre multinaționale. Fără nebunie și fără îndrăgosteală	98
Inima și mintea României	99
Am înnebunit, dar o ducem pe picioare	100
Reacții și reacții.....	102
România ruptă-n două.....	103
Să vină primăvara, că o luăm razna!.....	104
Doze letale de prostie și de ciordeală.....	107
România, între asumare și asomare	108
Jos etichete de pe administrație!	109
Hăul cel mai mic.....	110
Cu creierul în două luntre.....	112
Liderii lumii n-au avut soldăței, când erau mici.....	113
Lăsați viitorul, că nu am păpat tot trecutul	114
Învățământul românesc ca o tortură	116
Ce bine că uităm!.....	117
Cetățeni cu chirie	118
Lasă, că la noi nu vine!.....	119
Adio, arme! Dar rămân cu voi!.....	121
Fiecare dintre noi e un mic procuror. Sau un judecător. Tot mic!	122
Balada unui creier mic	123
Instituții suplă, schiloade dacă se poate	125
Ne amenință plagiatorii. Cu cremenalul!	127
Judecarea morților.....	128

Fac un apel la solidaritate. Dar sună ocupat.....	129
Pa, România!	132
Ne pregătim pentru examenul de capacitate la cutremur	133
O veste: va fi la fel.....	134
Merge haosul ca uns.....	136
Știți bancul cu mineriada?	137
România, întârziere de mii de ani	138
Iar cumpărăm arme.....	140
Oameni sau maimuțe?	141
România încapă pe-o foaie	142
Păi pe vremea mea... ..	143
Marele Zid Românesc	144
Dă, mamă, cu kitsch-ul în mine!	145

Alegerile românești

Ne vedem cu politicienii când le va crește creierul	147
Temeri pentru acasă.....	149
Hai, mă, c-o facem noi!.....	150
Așa erau vremurile	151
Câteodată pute atât de tare... ..	154
Și se jură că nu fură, dar l-am prins cu votu-n gură.....	156
Urgență mare!	157
Atac la persoană. Și contraatac la programe	159

Ești celebru, un pas în spate!.....	160
Români, nu proști sau deștepți!.....	161
Așa e democrația asta. Enervantă, nu?	162
Și-o linguriță de spirit critic, pentru gust.....	164
Alegeri la care nu ai de ales.....	165
Lecția de prosteală.....	166
Cu creierii-n blender	167
Răul cel mai mic. Cu muștar!	168
Au trecut anii, am mai îmbătrânit și noi... ..	170
Când banii aduc fericirea. Și victoria	171
Boala celor patru ani	173
S-a demonstrat: va fi bine!.....	175
De cele mai multe ori, e vorba de ură și prostie.....	176
România ca o ordonanță de urgență.....	177
Din când în când suntem proști, e normal.....	178
Cu România la Bruxelles.....	179
Împreună vom fi mai puțini	180

Nebunii

Microfoane sau furci?.....	183
Nu există sfinți! Doar locuri de muncă.....	185
Comunicăm atât de mult, că nici nu ne mai înțelegem	186
Poliția discuțiilor	187
Să protestăm, nu să adulăm din nou.....	188

Niște clănțai	190
Legi făcute grămadă	191
Cu banii la vedere!	192
S-au mărit pensiile. Nu, nu pentru noi. Pentru ei!	193
Cine nu are bătrâni să-și achiziționeze.....	195
România s-a născut sensibilă	196
Nimeni nu e profit în țara lui	197
Să reînvățăm să fim împreună	199
Despre conspiraționiști, cu milă.....	200
Armata e cu noi! Armata altui stat	201
Cine suntem noi?.....	204
Încercăm și fără arme?	205
Musca ar fi pe căciula noastră.....	206
O țară tristă, plină de strategii	207
ANAF și pulbere	209
Cercul nostru vă prezintă: Parlamentul României	212
Proiect de țară: absurdul și umorul.....	213
Lupii tineri, facem și noi o țară?	215
Mama nesimțitorilor e mereu gravidă.....	216
Un cocteil de frică și prostie. Cu umbreluță	217
Bătălie de joc	219
Mizerabila poveste a României	220
Părerea mea e că părerea ta e idioată	222
Știm! Și știți că știm.....	223

O lume în alb și negru..... 225

Pușcărie până la moarte. Și dincolo de ea226

Robul lui Dumnezeu și-al băncilor.....228

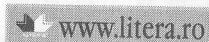

LITERA®

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Copyright © 2017 Grup Media Litera
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mihaela Moroșanu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Anca Suciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PĂTRARU, DRAGOȘ

Unde nu-i cap, vai de popoare! Starea nației/ Dragoș Pătraru;
ilustrații: Mardale – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1659-3

I. Mardale (ilustr.)
821.135.1

Starea nației – instrucțiuni de folosire

De ce această a doua carte cu texte din emisiune? Simplu! Mai întâi, pentru că prima a avut succes și, din încasările pe care le-am făcut, am reușit să ajutăm mai multe familii nevoiașe. Apoi, pentru că zilnic există cel puțin un text atât de bun, încât e păcat să se piardă. Nu în ultimul rând, pentru că ne-au cerut-o telespectatorii fideli ai emisiunii. Iar ei sunt cei care ne asigură „spatele” necesar. Fără ei, o astfel de emisiune n-ar fi difuzată de nici o televiziune. Iar acesta este unul dintre motivele pentru care am schimbat până acum trei posturi și am așa... o presimțire că nu ne vom opri la atâtea. Am făcut, așadar, o selecție și, cu ajutorul celor de la Editura Litera, care ne-au acceptat condițiile pentru o colaborare ce sperăm să nu se încheie aici, am scos cartea de față, cu titlul *Unde nu-i cap, vai de popoare*. Simt, din întâlnirile pe care le am în țară cu telespectatorii, că nu mai avem multe secrete unii față de alții. Voi știți aproape totul despre mine, eu știu despre voi că ați înțeles exact

demersul ăsta cu emisiunea și de aceea îl susțineți atât de mult. Astfel, îndrăznesc să le adresez acest text mai mult celor care fie au deschis mai târziu televizoarele pe „Starea nației”, fie nu le-au deschis deloc.

Iată-ne, așadar, la a doua ispravă tipărită. Orice-am spune, oricât am încerca să negăm asta, televiziunea – chiar dacă ne aduce o expunere extraordinară și bani buni – nu poate suplini dragostea noastră, a celor de la „Starea nației”, pentru scris. Probabil, de-aia am și gândit un format de emisiune care ne obligă întâi să scriem textele, și apoi maimuța de mine să le citească de pe prompter. E o întregă discuție aici, cu acest format. De multe ori, mă amuză, alteori, mă enervează interpretările unora. Aud că mă voi putea numi realizator de emisiune numai atunci când nu voi mai citi de pe prompter niște texte. Până atunci, sunt doar un prezentator. De parcă textele astea se iau de la aprozar, trei la zece lei. Nu știu de unde vine această concepție, dar am întâlnit-o la destui oameni care, atunci când vor să îmi reproșeze ceva, spun că nu vorbesc liber la emisiune. A, ce face ăla, mă?, citește niște texte, e prost, dă-l dreacu'! De unde înțeleg că omul care le vorbește la televizor trebuie să fie ori un fel de geniu, care să aibă întotdeauna cea mai bună replică, întotdeauna gluma potrivită, ori să învețe totul pe de rost, așa cum fac actorii sau cei care fac stand-up comedy. Desigur, cei mai mulți dintre oamenii care acuză asta, dacă le pui o cameră în față, fug. Și eu aș fugi, dacă nu m-aș pregăti foarte bine înainte de a apărea în fața publicului.

Vă propun tuturor să priviți altfel lucrurile. „Starea nației” este o producție care își respectă publicul. Sau,

cel puțin, asta își propune în fiecare zi. Cât reușește, voi trebuie să spuneți. Zece oameni ca voi lucrează zilnic peste 120 de ore pentru a vă oferi un produs cât mai aproape de exigențele voastre. Pentru că atât ne ia să facem această emisiune. De la culegerea subiectelor, stabilirea abordării, scrierea, selectarea și tăierea secvențelor video, trucajele foto, editarea, corectura, apoi înregistrarea propriu-zisă, voice-over, montajul și pregătirea pentru difuzare pe post. Așadar, nu e vorba despre noi, ci despre voi! Nu v-ați întrebat niciodată de ce nu are fiecare post o astfel de emisiune? Că, uite, audiență face! De ce încercările, care au fost destule, de altfel, nu au reușit? Pentru că e foarte greu de făcut, dragii mei! E nevoie de o disciplină de lucru incredibilă, de o rutină care uneori te scoate din minți, de un ritm care, de multe ori, mai ales pe finalurile de sezon (în august îl începem pe al cincilea, sperăm), aproape că te îmbolnăvește de nervi. E nevoie de oameni foarte buni, dispuși să muncească enorm, să strângă din dinți, să-și abandoneze deseori orgoliul, mândria, să renunțe la orele cu familia, la vacanțe, la berea cu prietenii. Iar asta nu se poate decât dacă îți place enorm ceea ce faci. Și astfel de oameni, credeți-mă, sunt foarte greu de găsit. Dacă ești unul dintre ei și crezi că ai calitățile necesare, dă-mi un semn, pentru că sigur găsim ceva de făcut pentru tine, la fabrica asta.

Apoi, un alt unghi greșit din care este judecată această emisiune vine din partea oamenilor (foarte mulți) care se uită la televizor nu cu un ochi critic, nu pentru a afla lucruri noi, nu pentru a gândi, ci pentru a-și confirma propriile opinii despre lume, de cele mai

multe ori, formate în baza unor informații dacă nu false, atunci, incomplete. Sunt suporteri ai unor idei sau ai unor personaje din politică. Sunt oameni care aparțin unor triburi și nu pot ieși cu mintea de acolo. Ei bine, partizanatul ăsta tribal îi face pe mulți dintre telespectatori, în special pe cei mai puțin instruiți, să creadă orbește în acele relatări despre evenimente care le confirmă propriile convingeri. De aceea, noi suntem mai mereu înjurați de acești oameni care nu pot trăi decât îndrăgostiți de cineva. Ei ne iubesc când taxăm derapajele adversarului iubitului lor, dar nu sunt dispuși, sub nici o formă, să digere vreo critică, oricât de mică ar fi ea, la adresa celui pe care îl idolatrizează. Cei care urmăresc de mai mult timp emisiunea asta au înțeles că noi doar sancționăm derapaje, fără să conteze din partea cui vin. Și vom continua să facem asta, atât timp cât vom găsi oameni care să dorească un astfel de produs media. Și atât timp cât vom rezista și noi presiunilor la care suntem supuși. Să știți că, dacă nu vorbim despre ele zilnic, la emisiune, nu înseamnă că nu există. Personalitățile, instituțiile, partidele și corporațiile pe care le sancționăm au roluri foarte importante în raporturile de putere din România și încercă permanent, prin orice mijloace, chiar și ilegale, să-și păstreze sau să-și crească porția de putere.

Și, tot legat de ton și de orientare, ajung la cea de-a treia și ultima instrucțiune de folosire a emisiunii. „Starea nației“ este marca mea, înregistrată la OSIM, „Starea nației SRL“ fiind firma care produce această emisiune. Noi nu suntem angajați cu contract la muncă la postul de televiziune care difuzează această emisiune.

Noi realizăm un produs pe care îl vindem cui vrea să-l cumpere. Îl facem cum ne pricepem noi mai bine și nu are legătură cu instituția media care-l cumpără. De aceea și remarcați, de multe ori, o atitudine total diferită la emisiune față de poziția postului care difuzează producția. Opiniile din emisiune reprezintă cumva media opiniilor noastre, ale celor care realizăm această producție. Nici noi nu suntem întotdeauna de acord. Avem opinii politice diferite, avem pregătiri diverse, fiecare dintre noi este suma educației primite, a lecturilor și a experiențelor personale, deci nu avem cum să gândim la fel. Și asta e partea importantă, că toate pozițiile pe care le vedeți la emisiune sunt trecute printr-un filtru. Acest filtru ține cont permanent de interesul public. Sigur, greșim de multe ori, nu putem pretinde că avem întotdeauna dreptate, dar în spatele fiecărei poziții nu stă altceva în afară de dorința de a sancționa derapajele, având în vedere interesul publicului. Pentru că, în afară de această dorință nebună de a ne așeza undeva, într-o tabără anume, foarte mulți dintre români mai au o problemă greu de rezolvat. Cei care nu le confirmă opiniile nu doar că sunt proști, nu! Ar fi bine dacă ar fi doar atât. Dar ei sunt și plătiți să aibă altă opinie. Iar genul ăsta de convingere, manifestată în discursul multora, strică orice fel de discuție constructivă. Nu crezi ce cred eu? A, e clar! Ești idiot sau ești vândut! Cât ai luat ca să ai opinia asta? Desigur, oamenii care gândesc așa se supără dacă îi întrebi: De ce, tu ai luat bani ca să spui ceea ce spui? Ceea ce pot eu să vă asigur – evident, alții știu mult mai bine decât mine – este că emisiunea asta, care s-a difuzat

și la România TV, și la TVR, iar acum, iată, se difuzează la Digiz4, este strict rezultatul opiniilor echipei care o realizează. Puteți să fiți de acord cu aceste opinii sau nu. De multe dintre ele vă puteți convinge și citind textele pe care le-am selectat pentru această culegere. Nu vrem să vă convingem de nimic, nu vă cerem să votați cu cineva. Ne dorim o lume care să aibă în centrul ei omul. Nu banii, nu instituțiile. Oamenii! Totul, pentru a avea cât mai puțină sărăcie și cât mai multă fericire. Ce altceva este viața, dacă nu dreptul de a-ți căuta și de a-ți găsi fericirea? Așadar, dacă aveți, după 48 de minute de emisiune, măcar o întrebare pentru voi, înseamnă că noi ne-am atins scopul. Să vă facem să gândiți critic, să vă creștem rezistența la manipulare.

Bref, suntem plătiți în funcție de audiență, pentru un produs care ne aparține și pe care îl vindem cui vrea să îl difuzeze, la care se lucrează peste o sută de ore pe zi și în care sancționăm deopotrivă derapaje ale instituțiilor, politicienilor și corporațiilor, având permanent în vedere interesul public. Nimic din ceea ce vedeți seară de seară (presupun că ne urmăriți cel puțin o dată pe săptămână, dacă ați cumpărat această culegere cu texte din emisiune) n-ar fi posibil fără niște oameni mult mai buni decât mine. Mihai Radu și Gabi Drogeanu scriu zi de zi texte, Dalia Tăbăcaru documentează subiectele și corectează textele după ce le editez eu, Elena Șerban documentează și ea subiecte, face monitorizări și vă răspunde la mesaje pe Facebook, Mirela Oprea face o muncă fantastică căutând și pregătind toate secvențele video, plus că descurcă o mulțime de lucruri, fiind mâna mea stângă (fiind stângaci, la mine e mult mai

importantă mâna asta), Mădălin Gioancă și Dragoș Vâță sunt cei mai buni și cei mai rapizi editori de imagine în viață, Adi Butoi este responsabil de trucajele pe care le vedeți pe ecran și de tot felul de giumbușlucuri video, iar Raluca Damian este responsabilă ca producător executiv de ceea ce vedeți seară de seară pe post (asta, ca să nu mă mai înjurați pe mine pentru rarele greșeli). Adi Blaj este vocea pe care o auziți pe materiale și pe acele parodii pe care le facem periodic. Pe Răzvan Anghelescu îl știți, el ne arată zilnic România profundă, la „Vax populi“. Mai sunt, lucrând în ture, oamenii de la Digiz4, care stau la camere, la sunet, la lumini, în regie, la prompter și așa mai departe. Și ei sunt foarte importanți pentru reușita emisiunii și le mulțumesc că-mi suportă zilnic stările prin care trec. Din acest an, s-a alăturat echipei și Cristina Hurdubaia, care se ocupă de fapte bune și foarte bune. Cu toții suntem „Starea nației“. Și vă mulțumim că existăm!

Textele din această culegere sunt scrise de Mihai Radu și de mine. Adresa mea de e-mail este dragos@patraru.ro. Scrieți-mi dacă priviți emisiunea și spuneți-mi cum credeți voi că o putem face mai bună.

Vă mulțumesc pentru fidelitate,

Dragoș Pătraru

politică și hoție

Egalitatea pusă în ultimii 27 de ani între politică și hoție e poate cel mai rău lucru care ni s-a întâmplat. Nu de alta, dar dacă mai vrem să construim democrația aia de care tot vorbim, cu oameni politici trebuie s-o facem.

Până la separarea puterilor în stat, altă chestie care nu prea ne iese, avem nevoie de o separare a atributelor: politicienii să facă politică, iar hoții să facă hoție. Gata, politicienilor, cu voi, care le faceți pe toate, da? Probabil voiau să ajute, săracii. Dar așa se întâmplă, din prea multă dorință de-a face bine, ajungi să faci rău!

Când ne ceartă hoții

Ce-mi place când încep să ne certe ăștia prinși cu ceva nasol! Parcă-l și aud pe câte unul: Bravo, mă, m-ați găsit pe mine cu o șpagă! Și cu asta, gata!, ați rezolvat toate problemele. De-acum, o să crească exporturile, o să crească pensiile, o să...

Ce-ai, frate? N-am zis că rezolvăm toate problemele! Tu, cu tot ce ai făcut ilegal cât timp ai avut o funcție publică, tu ești o problemă pe care vrem s-o rezolvăm. Dar el turuie întruna: Gata, de-acum o să curgă numai lapte și miere... Nu, n-o să curgă lapte și miere, ci o să fii judecat, iar dacă ești găsit vinovat, o să fii condamnat. Atât! Însă el nu se lasă: Aa, păi dacă nu o să curgă lapte și miere, înseamnă că ați avut ceva personal cu mine. A fost comandă politică! Nu, nici o comandă politică! Ai ciordit și acum ești judecat.

Lucrurile merg rău economic pentru că niște băieți nu-și fac treaba sau și-o fac prost. Habar n-au sau sunt mega-șpăgari și ei. Pare ceva de genul: Aa, dacă mă arestați și nu cresc pensiile, să-mi dați drumul! Ca la promoțiile alea, știți? Dacă nu te simți bine după trei zile, îți dăm banii înapoi.

Nu merge așa! Chiar e jenant cum ne trag unii la răspundere: Aloo, dacă mă arestați pe mine și nu o veți duce bine, jar mâncați!

Ne-am îmbolnăvit și noi la cap de treaba asta, pentru că îi auzi pe mulți: Ce facem, dom'le, ne ocupăm de condițiile din închisori, când uite în ce hal sunt spitalele!? Zic să ne ocupăm de toate, dacă vrem să facem o țară ca lumea. Ce, de-aia avem spitale jegoase, pentru că ne-am ocupat de închisori? Să le facem pe toate, deci!

Da, brusc, avem nevoie de priorități. De parcă, atunci când nu am făcut nimic, am avut vreun plan cu priorități. Nu, le-am ignorat pe toate, în mod egal.

Îndrăznește să crezi în PSD!

Nea Liviu, mânca-ți-aș hamsterul lu' matale, cum era aia pe care ne-ai tot zis-o de un an încoace? Că ne-a dezbinat marinarul ăla de Băse, vai, România e divizată, societatea noastră e separată de ură... la uite, cumetre, două săptămâni ți-au trebuit și pleci cu tabul la muncă! Ai dat foc la țară în două săptămâni, nea Liviu!

Eram divizați, da, aveai dreptate, dar acum suntem crăcănați, înțelegi? Și cum îți mângâiai matale hamsterul la teve și cum ne vorbeai cu voce mieroasă: Trebuie să fim uniți, doar împreună putem reuși... Aa, stai, că mi-am amintit: Mai știi ce slogan ai avut în campanie? Cumva ăsta: „Îndrăznește să crezi în România!“? Mamăă, și erau clipurile alea electorale cu tinerii și bătrânii în armonie, cu profesorii, cu muncitorii, cu toată lumea, cu... aa, dar de asta nici nu vreau să-mi amintesc, daa..., cu liniște în țară, de nu se auzea nici musca. Și bani! Bani mulți! Cărau pensionarii bani cu sacoșa. Cu asta le-ai luat mințile oamenilor, nea Liviu! Și, uite, după numai două săptămâni de Ciordache și Grindeanu...

Ce, or fi securiști ăștia care urlă? Securiști și procurori de la DNA! Sute de mii de securiști și de procurori DNA?! Ai mai fost pe la Guvern, nea Liviu? Eh, du-te, e frumos, tocmai au venit vreo 50 000 de prieteni să-i mulțumească lui Grindeanu pentru pacea socială. Eu zic să faci un drum până acolo, să nu culeagă numai Grindeanu laurii, că doar matale ai fost marele arhitect.

Du-te, du-te, să te strângă lumea în brațe! E atâta dragoste în piață...

Limba de lemn și mintea de lemn

Există multe prostii pe care ne-am obișnuit să le repetăm ca și cum ar însemna ceva. În fapt, sunt niște mari prostii, cu care politicienii jonglează luându-și o mină gravă, plină de înțelepciune. Spre exemplu, auzim mereu: „Adevărul e undeva la mijloc“. De obicei, spun asta cei care vor să mușamalizeze ceva, să treacă sub tăcere o porcărie. Gata, ai și tu dreptate „pe undeva“, are și el, asta e, mergem mai departe. Nimic mai stupid! Ori unul, ori altul are dreptate. Ori nu are nici unul, și gata!

Încă una: „Politica e arta compromisului“. Oo, da!, exultă ceilalți, corect!, politica e arta compromisului. O spun cei care tocmai au făcut o mare prostie, o negociere foarte proastă. Asta spui când te aliezi cu UNPR, de pildă.

O prostie! Orice compromis are un oarecare sens dacă se face, totuși, în interiorul unor valori pe care nu le negociezi niciodată. Pe care, adică, nu le „compromiți“ niciodată. Avem exemple foarte la îndemână: nominalizarea lui Trump, comportamentul Europei cu Erdogan, ba chiar și aici, mai aproape, la noi: Lasă-l, frate, a plagiat el, dar e un prim-ministru bun...

Poate cea mai tâmpită alegație e aia cu: Excepția care confirmă regula. Cum, naiba, să confirme regula o excepție?! Fie aia e o regulă ce are excepții, fie nici nu e o regulă. Dar o regulă nu poate fi confirmată de o excepție! Cum ar fi să zicem: Politicienii români sunt hoți. Aa, mă rog, cu excepția lui Hrebenciuc, dar el e excepția care confirmă regula.

De-aia zic, limba de lemn atrage după sine o gândire de lemn. Mulți dintre cei care bântuie spațiul public gândesc în conserve de-astea... Gândire din prefabricate! Și mulți dintre cei care îi ascultă le iau așa, de-a gata.

Declarație pe propria răspundere

Iată unde am ajuns de la acel referendum din 2007 cu Parlamentul. Uite în ce punct suntem după ce, timp de zece ani, am fost conduși de un individ care a avut încontinuu nevoie să acuze pe cineva ca să se legitimizeze pe sine. La individul Băsescu mă refer, mai trebuie să precizez?! S-a războit cu mogulii, în vreme ce oamenii lui stăpâneau trusturi de presă, și s-a luptat cu „politicienii“ și cu Parlamentul, deși el era politician și foarte mulți din clica lui erau parlamentari. Evident, nimic mai stupid și mai jenant pentru democrație decât figuranții din clica de parlamentari ai lui Băsescu. Țăra trântea Parlamentul toată ziua, iar slugile lui, care erau acolo, în Parlament, aplaudau și dădeau din coadă ca niște jigodii abuzate pe lângă un stăpân nemilos.

Acum, după atâția ani, s-a ajuns la o situație foarte ciudată. Se adoptă o declarație prin care se reafirmă puterea și statutul Parlamentului. Dar pentru asta există legile, nu? Pentru asta avem Constituția, nu? Ce facem, dăm o declarație prin care spunem că ar fi bine să respectăm Constituția? Pare că ne-am pierdut mințile.

Nu e de râs! Întâmplarea asta vorbește despre deriva în care ne aflăm, despre confuzia în care trăim, despre nevoia de gesturi cumva penibile, dar care au totuși un

sens, pentru că noi trăim în ridicol de foarte mult timp și ne-am pierdut reperatele.

Noi, cetățenii, vrem să avem putere, mai multă putere, dar ne dorim și să punem Parlamentul la zid ori de câte ori avem ocazia. Ciudat, nu? Mda, cam fără sens, știu.

Ne-ar plăcea să fim luați în seamă cu adevărat, dar, în același timp, ne-am bate întruna cu Parlamentul. Atunci cine să ne reprezinte? ANAF-ul, gardienii publici? Ah, stați că știu, mi-au suflat niște „jurnaliști“ care lucrează pentru instituțiile de forță ale statului: procurorii, nu?

Amuz în serviciu

Cred că trebuie să învățăm să despărțim temele de discuție de oamenii care se agață de ele. Mulți devin populari parazitând teme importante ale societății, folosindu-se de ele ca de niște vehicule.

De pildă: abuzul în serviciu. Vechiul articol care definește „abuzul în serviciu“ e o prostie. O crimă juridică! Nu cred că poate contesta cineva asta. Curtea Constituțională a zis: Hei, băieți, redefiniți „abuzul în serviciu“ astfel încât să se înțeleagă clar la ce se referă. Adică nu se poate ca abuzul în serviciu să fie definit prin îndeplinirea „în mod defectuos“ a sarcinilor de serviciu. Pentru că, logic, nu știm exact ce înseamnă acel „mod defectuos“. Practic, în multe cazuri, abuz în serviciu înseamnă abuz din partea procurorilor.

Mă opresc la asta, deși Curtea a zis și alte lucruri despre abuzul în serviciu. Și ajung din nou la vechea noastră problemă: PSD-ul! PSD-ul trebuia să definească

în mod clar „abuzul în serviciu“, nu să se agațe de decizia Curții ca să transforme abuzul în serviciu în cu totul altceva, în protejarea celor care încalcă legea.

Și acum, să trecem la exaltații care spun: Nuu, lăsați totul așa cum e, nu vă atingeți de abuzul în serviciu! Băi, stați puțin, că nu-i ok! Ce facem, omorăm democrația, încercând să o protejăm? Curtea a zis că acel articol trebuie schimbat, pentru că e împotriva Constituției.

Știți ce mă dezamăgește cel mai tare? Că DNA-ul nu e primul care să spună (că tot se bagă atâta peste legislativ): Da, dom'le, schimbați definiția abuzului în serviciu, pentru că lucrăm cu una neconstituțională. Ei, bine, nu! Din contră, DNA-ul zice că lucrurile ar trebui să rămână așa cum sunt.

Uau, serios?! Ce vă mai place să faceți abuz de abuzul în serviciu!

Corupția cu amănuntul și corupția angro

Cred că tot nu înțelegem care e faza cu plagiatele. Evident, e jenant că niște figuri publice au plagiat în doctorate. Trebuie zburăți, ejaculați, cum ar zice Vanghelie. Cum să ții în funcție publică pe unul pe care l-ai prins furând?! Dar oamenii ăștia sunt produsul unei mașinării universitare care scotea pe bandă absolvenți de facultăți și doctori. Ponta, Oprea, toți ceilalți, ei nu și-au luat doctoratele pentru că, vezi, Doamne, erau celebri și puternici și niște profi universitari au profitat să-i pupe-n fund.